

renceforholdene herhjemme, har ikke ment at kunne forbigaa denne Sag i Tavshed. Det vil ikke være ønskeligt, om man skulde blive nødt til ad Lovgivningens Vej at sætte snævrere Grænser for Selskabernes Handlefrihed. Men Raadet nærer det Haab, at Selskaberne selv maa finde Tiden moden til at etablere saadanne Forhold, at Konkurrencen føres under sømmelige Former. Det er en Selvfølge, at Raadet med største Glæde vil støtte alle Bestræbelser for dette Formaals Opnaaelse“.

Et af de Midler, som benyttes meget stærkt i Konkurrencen mellem vore Livsforsikringsselskaber, er en Fagpresse, hvis Underhold giver et ikke uvæsentligt Bidrag til Livsforsikringsvirksomhedens nødvendige, ja skadelige Udgifter. Vi har her i vort lille Land mindst fem, maaske flere, Fagblade, det vil sige saakaldte Fagblade, der fremtræder som forsikringsfaglige, medens f. Eks. vort Naboland Sverige kun har to, og der i Norge kun findes eet. Men hertil kommer en hel Mængde andre Blade, der udgaar i Form af Agentcirkulærer, Medlemsblade o. s. v., og som koster lignende Beløb som disse Fagblade. Hvad Forsikringsraadet mener om disse Blades Betydning for Striden, kan man læse i Raadets Beretning for 1912. Her staar der: „En Strid, som for en væsentlig Del næres af visse Forsikringsblade“. Faglig Betydning har de kun i meget ringe Grad. Om et af disse Blade udtalte i sin Tid Indenrigsministeren her i Tinget, at man ikke kunde tillægge dets Udtalelser nogen Betydning. Deres Opgave var kun overfor Publikum at tilsløre Privatforsikringens Kostbarhed og bringe Tendensartikler til Brug for Agenterne. Nogen Nytte har det i denne Sammenhæng maaske gjort, at den for et Aarstid siden reviderede Livsforsikringslov kom til at indeholde den Bestemmelse, at Tryksager maa kun benyttes i Agitationen, naar de ved Underskrift af Direktionen var autoriserede dertil. Alene det, at en saadan Lovbestemmelse har været nødvendig, viser Karakteren af de Artikler, som disse Blade har bragt. Og endnu mere oprivende blev denne Strid, fordi man ogsaa inddrog Dagbladene i Striden.

Men trods denne Lovbestemmelse blev Striden stadig bitrere. Det af Forsikringsraadet udtalte Haab om, „at Selskaberne selv maatte finde Tiden moden til at etablere saadanne Forhold, at Konkurrencen føres under sømmelige Former“, gik desværre ikke i Opfyldelse; tværtimod blev man Vidne til, som jeg har nævnt før, at

den Mand, som havde udført det største Arbejde paa Livsforsikringens Omraade herhjemme, kan jeg godt sige, blev fjernet, og denne Fjernelse skete ved Hjælp af Midler, som jeg finder var højst skammelige, og som sikkert ikke nogen er oplagt til at forsvare. Det er min Overbevisning, at hvis den Mand, der da var Direktør for Anstalten, havde nøjedes med at indtage sin Plads i en fredelig og rolig Slendrian som de andre, og hvis han ikke havde vist sig i Besiddelse af særlige Evner, og hvis han uden særlig anstrengende Arbejde havde ligesom de andre nydt sine rigelige Indtægter, som den private Livsforsikringsvirksomhed giver, var der ikke sket noget. Men da hans Bestræbelser for at udnytte Andelsbevægelsen i Livsforsikringens Tjeneste til at gøre denne populær og billig virkelig syntes at skulle krones med et stort Held, greb man til forskellige Midler overfor ham. Og det er bekendt, hvilket Resultat det førte til. Efter hans Fjernelse er det imidlertid blevet klart, at det ikke blot var ham og hans Værk, man af Konkurrencehensyn vilde til Livs, men at man uden Hensyn til, om det gavnede Livsforsikringssagen eller ej, vilde denne Anstalt til Livs. Det blev ikke tilladt hans Efterfølgere, der efter bedste Evne søgte at fortsætte hans Værk, at være i Ro; Selskabet er blevet angrebet lige saa kraftigt senere, tydeligvis med det Maal at tvinge det til at indtage en passende beskeden Plads i Rækken af de andre private Livsforsikringsselskaber, der, som ovenfor paavist, kun daarligt fylder deres Opgave. Men for „Tryk“ er det skæbnesyngert, hvad der er sket. De betydelige Beløb, som Tilvebringelsen af Organisationen har kostet, er blevet forgæves udgivet, og paa de forsikrede hviler der fremtidig saa store Forpligtelser, at Selskabet ikke i en overskuelig Fremtid kan blive fordelagtigt for dem. Det drejer sig om en Sag af meget stor økonomisk Betydning, idet ca. 100,000 Mennesker er forsikrede i dette Selskab, og Forsikringsbestanden er næsten halvt saa stor som Statsanstaltens; derfor har Sagen et saadant Omfang, at det berettiger mig til at drage den frem i Debatten i Rigsdagen, og jeg vil spørge den højtærede Indenrigsminister, om han ikke mener, at Staten har en Pligt til at skride ind her. Staten har jo selv en Anstalt for Livsforsikring, der yder Publikum Forsikring paa de billigste Vilkaar, og bør denne Anstalt ikke træde hjælpende til her, hvor *det* private Selskab,